

Ján Adamus

11. nedeľa v období „cez rok“ - rok A

Keď Ježiš videl zástupy, zľutoval sa nad nimi, lebo boli zmorené a sklesnuté ako ovce bez pastiera. Vtedy povedal svojim učeníkom: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu.“ Zvolal svojich dvanástich učeníkov a dal im moc nad nečistými duchmi, aby ich vyhánali a uzdravovali každý neuh a každú chorobu. A toto sú mená dvanástich apoštolov: prvý Šimon, zvaný Peter, a jeho brat Ondrej, Jakub Zebedejov a jeho brat Ján, Filip a Bartolomej, Tomáš a mýtnik Matúš, Jakub Alfejov a Tadeáš, Šimon Kananejský a Judáš Iškariotský, ktorý ho potom zradil. Týchto dvanástich Ježiš vyslal a prikázal im: „K pohanom nezabočujte a do samarijských miest nevchádzajte; choďte radšej k ovciam strateným z domu Izraela! Choďte a hlásajte: „Priblížilo sa nebeské kráľovstvo.“ Chorých uzdravujte, mŕtvych kriesťte; malomocných očisťujte, zlých duchov vyhánajte. Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.“ Mt 9, 36- 10, 8

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Mnohí z vás ste stavali alebo opravovali dom a dobre viete, aké je to, keď vám majstri sľubia, že prídu na stavbu, a slovo nedodržia. Vtedy ste nešťastní a hľadáte v rýchlosti dakajú náhradu.

Pred podobným problémom stál aj Ježiš. Chodil po mestách a dedinách, a tak dobre poznal skutočný stav Božieho ľudu. Poznal aj jeho dejiny a vedel, že v takej duchovnej biede, v akej sa nachádza, ešte nežil. Preto si vzdychol a túžobne si ženal nových pomocníkov. Povedal: Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu.

Izraelský národ od proroka Ezechiela nemal pastierov. Tento prorok cítil poslanie pastiera, ba ešte viac, poslanie proroka. Bol spisovateľ, organizátor aj zákonodarca a snažil sa z ľudí vychovať dobré spoločenstvo. Muž podobného typu, ktorý by kráčal pred ľuďmi a ukazoval mu cestu, národu chýbal. Preto si Ježiš vyberá dvanástich apoštolov a po krátkej ale dokonalej príprave ich posiela do okolitých miest a dedín. Posiela ich tak, ako jeho poslal Otec, s tou istou zvesťou a výbavou, k tým istým ľuďom, ktorým mali ohlasovať Božie kráľovstvo. Aby boli vierohodní dostali tú istú moc, ako ich Majster: oslobodzovať duše od diabolstiev, vybavovať telá

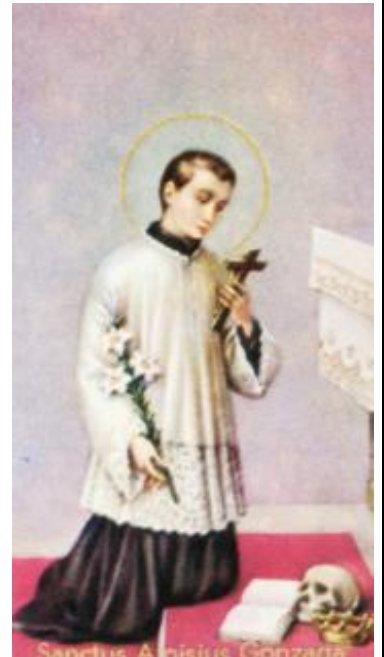
rôznych neduhov a kriesiť mŕtvych. Takto na dozrievajúce obilné polia ľudských duší prichádzali prví robotníci, aby do Hospodárovej stodoly zhromaždili pšenicu.

Aj dnes potrebujeme na ceste k spásu kvalitných pastierov. Niektorých nám dáva Boh vo svojej добрote, bez nášho pričinenia. V dostatočnom počte nám ich však dáva až vtedy, keď ho budeme o to prosiť. Potrebujeme duchovných vodcov s povahou robotníkov. To je vlastne prvá dôležitá myšlienka plynúca z dnešného evanjelia: modlitba za nových a dobrých kňazov.

Nesmieme však všetku zodpovednosť dať iba na plecia kňazov. Je nevyhnutné si uvedomiť, že kňazom – apoštolom je každý z nás. Ježiš nehľadá na vek, osobu alebo pohlavie, ale všetkých svojich verných posiela, aby išli a hlásali jeho blahozvest'. Najskôr k tým, ktorí opustili Otcov dom, lebo oni majú väčšiu vinu, ako tí, ktorí v ňom ešte neboli. Zatúlané ovce, ktoré pohrdli prikázaniami svojho Pastiera, žijú v krajnom nebezpečenstve. To je druhá myšlienka, ktorú nám zvestuje dnešné evanjelium: ohlasovať evanjelium, a tým pomáhať kňazom v ich pastoračnej práci. Ako však žijem ja? Som ohlasovateľom evanjelia? Všimam si ľudí, ktorí sú vo viere ľahostajní a pomáham im? Nehádzem nad nimi rukou s tým, že je to ich chyba, keď sa vzdialili od Krista? Sú moje slová a skutky na povzbudenie iným?

Spisovateľ Bernanos, meditujúc nad Božou milosťou, zvolal: Ó, zázrak našich hlinených dlani! Božia milosť je stokrát krajšia v duši bližneho, než sú naše ruky, ktorými sme ju bližnému podali! A spisovateľ Ruskin si povzdychol: Ani sa nenazdáme, kedy Boh spúšťa svoj rebrík do duše bližneho práve cez nás.

Chápeme, čo znamená žiť evanjelium? Vyžaduje to od nás všímať si ľudí ľahostajných vo viere a robiť Kristovi svojim životom dobrú reklamu. To je rebrík, ktorý Boh spúšťa do duše bližneho cez nás. Pamätajme na to aj v nastávajúcom týždni a vedzme, že aj my sme robotníci vo vinici Pánovej. Pane, daj nám dost ochoty a vytrvalosti pri hľadaní a zachraňovaní tých, ktorí sú síce nám blízki, ale tebe sú už veľmi vzdialení.

Alojza Gonzágu, rehoľníka

Poklony hodna láska Spasiteľa, ty vnukáš mnohým zasvätiť sa Bohu a tvoj lúč vyvádza ich z križovatky sťa pokyn sladký.

Sviatosťou krstu zrodil si ich z vody a z ohňa Ducha, no chceš, drahý Kriste, ďalšie plody pre lásky hody.

Ty zveš a oni výzvou natešení akoby z klieťky rozbehnú sa k tebe a v tvojich stopách spásnou cestou kríža k Bohu sa blížia.

Aj tento svätec, nehom osvietený, sa s vervou lásky tvojej láske oddala sväto viedol svoj boj zanovitý o rajské štíty.

Češť Otcovi a tebe, Kriste Kráľu, so Svätým Duchom, sláva bez rozdielu, že štedrej duši za tie dobrá drobné dáš stonásobne. Amen.

Hymnus pre rehoľníkov

Rodičovské skratky

Dobré ráno, Božie dieťa!

(o každodennej viere v rodine)

Prajeme si pre dieťa vieru. V krste sa ako rodičia (alebo ako krstní rodičia) zaväzujeme k tomu, že viera bude dôležitou súčasťou našej výchovy, nevyhnutná niť v našom sprevádzaní dieťaťa na jeho ceste. Čo to však konkrétne znamená v takom úplne obyčajnom každodennom rytme?

S maminami sme opäť raz debatovali a dumali nad tým, čo to vlastne našim deťom chceme odovzdať -aké priority, aké hodnoty... A čo tie rodičovské túžby, predstavy a výchovné kliše znamenajú v praxi, rozmenené na drobné. Čo znamená odovzdávať dieťaťu vieru, viesť ho k láske k Bohu?

Mamka Danielka si tieto svoje úvahy dokonca spísala do akéhosi zoznamu. Do jej súkromnej množiny „výchovy k viere“ patrilo upevňovanie vedomia, že jej deti sú Božie deti, radosť z tejto skutočnosti, vďačnosť Stvoriteľovi a ešte všeličo iné. Ale zaujalo ma, ako Dani budí svoje malé dievčatko so slovami: „Dobré ráno, Ľudmilka, Pán Boh nám daroval nový deň!“ Také jednoduché, obyčajné, no pritom krásne podstatné...

vtedy som si pri otváraní dverí do izieb s našimi spachtošmi spomenula na Danielku nespočetne veľa krát. „Dobré ráno, Božie princezné! Dobré ráno, Boží rytieri, máme tu nový deň! Pán Boh nám dáva slnečné ráno... Alebo dážď, ktorý potrebujú rastliny... Alebo hmlu bielu ako mlieko...“

Jedno ráno sme si sadali k raňajkám a za oknami sa dialo úžasné divadlo. Zhasla som lampy a ukázala na okná. Na jednej strane spoza kopcov „rástlo“ slnko, na opačnej strane bolo celé mesto pod nami ešte ponorené v tme. Medzi tým sa v mračnách prelievali lúče do tmy a tma do svetla. Boli sme všetci zaseknutí v tichu a v tom dramatickom pôvabe. Rannú modlitbu už nebolo treba. Už sme ju s úžasom prežívali.

A tak nejako to s tými krôčikmi viery môže byť aj v ďalších hodinách bežného dňa: Krížik na čelo dieťaťa s konkrétnym požehnaním; s ubezpečením, že je lúbené Bohom i svojimi rodičmi; s ponukou postoja vďačnosti za všetko, čo ho dnes postretné...

„Synček, tie austrálske moria a púšte si kedy kôľvek vygoogliš, ale to, ako byť zodpovedný a príjemný k druhým, je na tebe, lúčila som sa dnes ráno s najstarším.“

Ďakovná modlitba pred jedlom - na striedačku sa ju premodlieva svojimi slovami niektoré z detí: „Vďaka ti, Dobrý a Pastier, za hrášok v polievke, chlieb a maslo... aby aj chudobní mali čo pod zub; nech je naším pokrmom tvoja vôľa.“

Modlitba na ceste autom, žasnutie nad stvorením okolo, večerné stretnutie okolo stola - „domáceho oltára“ - pri čítaní Písma, príbehov svätcov s výmenou kartičky svätca daného dňa v stojane na stole alebo kartičky liturgického sviatku, či len tak so spevom, s gitarou i bez nej, a poďakovaniami za deň.

Objatie Boha, v ktorého náručí si ustelieme s celým našim domácim hniezdom.

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Zbierka na dobročinné diela Svätého Otca:

Táto zbierka bude na budúcu nedeľu 25. júna po sv. omšiach. Nech Pán odmení vašu štedrosť.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i výzdobu.

Prosím skupinu čísla domov 325 – 352.

Pod'akovanie:

Ďakujem všetkým, ktorí s veľkou láskou a obetavosťou pripravili oltáre a slávnosť Kristovho Tela a Krvi.

Birmovanci:

V piatok 23.júna o 19:00 hodine bude katechéza.

Povzbudzujem k účasti všetkých, predovšetkým však tých, ktorí neboli na katechéze v uplynulý piatok 16.júna

Sväté omše v 11. týždni cezročného obdobia (A)

19.VI. pondelok na úmysel

20.VI. utorok

18:00 Za † † Róberta Péči

21.VI. streda Svätá omša v Štefanovej

22.VI. štvrtok

18:00 Za † Petra Hajka, brata Ivana, rodičov a švagrov

23.VI. piatok

18:00 Za † Karola, Antona a Máriu Zigových

24.VI. sobota

08:00 Za † Za farníkov

25.VI. 12. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Za † Jozefa a Helenu Grancových a deti Miroslava a Vierku

Lektori: Jurčovičová Kosnáčová J.

11:00 Za † Augustína Peška (1.mesiac od smrti)

Lektori: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

19.VI. pondelok sv. Romualda- opáta Sp

20.VI. utorok bl. Margita Ebnerová, panna Sp

21.VI. streda sv. Alojza Gonzágu, rehoľníka Sp

22.VI.štvrtok sv. Pavlína z Noly, biskupa, Lsp

23.VI. piatok Jan Fišer, Tomáš Morus,

24.VI. sobota Narodenie Svätého Jána Krstiteľa, Sviatok

Nebezpečná kniha

Možno nám vo vzťahu k Biblii prebehne myslou automatická reakcia obrany: „A vôbec,, nebolo by lepšie ani ju neotvoriť a nechať tak? Prichádzajú s ňou iba problémy...“ Alebo sa premôžeme a konečne sa odhodláme niečo s tým urobiť, aby v nás Biblia mohla zvíťaziť? Áno, je to čudesa kniha. Podobná vzduchu, ktorý nám začne chýbať až vtedy, keď ho niet. Kniha večne živých príbehov o nás samých.

Biblia si od nás žiada kus detského srdca, ktoré chce znova a znova počuť svoju obľúbenú rozprávku. Prečo majú deti také mánie? Asi preto, lebo krásne skutočnosti nasávajú ako špongia a dovoľujú najmilším príhodám zarezonovať až do hĺbky svojho vnútra. Ony totiž nemajú tie sofistikované zábrany, ktoré mávame my. Opätovne počúvaný príbeh ich hladí, živí, naplňuje. Biblia sa u každého z nás uchádza práve o to - byť takýmto príbehom.

O najväčšom starovekom znalcovi Biblie, svätom Hieronymovi, je známe, že spočiatku cez deň len s odporom čítal Písmo, ktoré mal na pápežovu žiadosť nanovo preložiť, a v noci vášnivo hltal Cicera. No keď sa s Písmom zblížil, po čase mu to došlo. Začal si opakovať: „Dôležité je iba Písmo... Stačí iba Písmo... Nadovšetko Písmo...“ Naozaj, Písmo má moc postaviť nás na nohy, nech sme v živote prežili čokoľvek. Živiť svoj vzťah s Bohom, prehliť svoju modlitbu a urobiť nás skutočne múdrymi. A tak dať skutočne zmysel a hĺbku svojmu životu aj v tých najprozaickejších okolnostiach. Nie, Biblie sa netreba báť. Ponúka zdroj energie bez výpadkov. A bez konca. Skrátka, život s ňou je o inom.

Naj kniha

Ak chceme niekomu predstaviť kresťanskú Bibliu, bežne o nej povieme, že je to unikátna kniha, Kniha kníh, ktorá nemá obdoby. Že je najrozšírenejšou a najpredávanejšou knihou na svete: je preložená do vyše 2 500 jazykov a stále nanovo sa prekladá. Samozrejme, je aj najviac čítaná a vydavateľstvá ju donekonečna vydávajú, bibliști neustále skúmajú. Je jednou z najstarších kníh, a predsa bude stále aktuálna. Skrátka je naj.

Možno začneme niekomu vysvetľovať, že sprevádza ľudstvo už vyše 3 000 rokov a rozhodujúcim spôsobom ovplyvnila európsku a následne celosvetovú kultúru, myslenie, zvyky, ba i spôsob života. Že dodnes sa o nej napíšu tisíce kníh. Umelci povedia, že je to literárny a umelecký skvost, ktorý inšpiroval generácie a generácie básnikov, spisovateľov, hudobníkov, maliarov či sochárov. Učítelia duchovného života zas dosvedčujú, koľkých ľudí zmenila, ba znovuzrodila, a koľkých veľikánov vychovala. Alebo ako každému, i tomu najmenšiemu, umožňuje naladiť svoje srdce na Boha, nechať sa ňou inšpirovať, viesť a pomocou nej rozlišovať znamenia čias. Lebo predovšetkým z nej sa možno učiť rozoznávať, čo od nás Boh chce, a získať múdrosť života. A predsa sú naše ľudské postrehy o Biblii príliš faktické a niekedy aj trochu nudné. Ale čo tak vypočuť si samotnú Bibliu, ako sa nám prezentuje ona sama?!

Dagnar Králová „Skús to Bibliou“

Ako to zvládli rodičia?

jednom rozhovore na internete obaja manželia zdieľali to, čo im pomohlo prekonať najnáročnejšie chvíle, zvládnuť situáciu a prekonať stratu. Mama hovorí: „Z odstupom času viem, že to bola veľká milosť. Ja nehodná a hriešna som zdieľala tú istú bolesť z odchodu syna ako Božia Matka Mária.“ Zaujímavé je, že našla spoločný moment s Máriou, ktorý v ťažkom čase mohla zažiť. Tak ako Mária držala Ježišove telo, tak mohla aj ona držať svojho syna v náručí, keď odchádzal. Myslím, že sa vtedy vrúcne modlila, volala k Bohu a odprevádzala dušu svojho syna do večnosti. „Držala som v náručí svojho syna a on v ňom naposledy vydýchol. Vtedy som volala na pomoc Božie milosrdenstvo a svojmu synovi som sľúbila, že tu budem pokorne čakať, kým ma nebeský Otec nepovolá za nimi a tam si ich raz určite nájdem.“ Smrť nie je definitívne odlúčenie. Smrť je odlúčenie len na určitý čas, pokiaľ my ostatní ostávame na tomto svete. Zaujímavé je, že situáciu smrti stretávame v momente, ktorý nás dvihne do nového zmysľania. Už nevnímame len fyzický svet, ale začneme si viac uvedomovať duchovno: existuje priestor, kam človek odišiel. Ako kresťania veríme, že je pred nami nové nebo a nová zem. Sme pozvaní na hostinu, kam nás pozval Pán a kde nám pripravil miesto. Máme ako nevesta prísť k ženichovi a v tejto nádhere môžeme neustále žiť. V ťažkých chvíľach nám pomáha práve nádej, že sa tam s blízkymi raz stretáme.

Mnohí rodičia sa stretávajú s podobnými situáciami, keď im zomrú? Čo je vtedy najdôležitejšie?

Keď nám niekto blízky zomrie a my nemáme nikoho, kto by prišiel na jeho miesto, bol by s nami, pomohol nám niesť ťažkosť a bôľ, tak to celé môže ostať na nás. Preto je vždy veľmi dobré mať priateľov, s ktorými si vieme rozdeliť bolesť a moment ťarchy, križa, smrti. Spoločnými silami sa dá všetko ľahšie uniesť. Mama, ktorá prišla o Drahoša a Luciu v svedectve hovorí: „Mne veľmi pomáhal manžel. Bol mojim Šimonom z Cyrény. Pomohli nám rozhovory s kňazmi, ktorí k nám mali blízko, najmä vďaka životu našej dcéry. A potom mi pomohol dennodenný sviatostný život, sväté omše, Eucharistia - bez toho by sme nevedeli žiť. Ticho v modlitbe, práca na záhradke a rozhovory s Bohom. Nechať si čas aj na smútok, slzy a robiť to, čo človek cíti. A prijať, že je to nezvratné. Jediné Boh je pánom života, len on má právo dať a vziať.“ Čas narodiť sa a čas zomrieť nieje v našich rukách. Nikto z nás sa nemohol a nevedel rozhodnúť, kedy sa máme narodiť. Bolo to dané, prišiel čas a my sme prišli na svet. A je aj čas, kedy odídeme.

Go teda robiť, keď niekto zomrie?

Myslím si, že najdôležitejšie je veriť, že sa raz stretáme. Veriť, že Ježiš je ten, ktorý premohol smrť, aby sme mali večný život. Treba mať priateľov, s ktorými budeme niesť život. Nezabúdajme, že najbližším priateľom pre každého z nás je sám Boh. On môže vstúpiť do nášho vnútra a skrze svoju lásku a prijatie nám dávať nové naplnenie. Pomôže nám nájsť zmysel života a dá nám možnosť nového štartu, aj po situácii, ktorá bola pre nás náročná.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Váha

Bol raz jeden mladý maliar, ktorý žil nezriadeným a nerestným životom. O duchovné veci nemal záujem, dokonca si uťahoval zo svojej matky, ktorá bola hlboko veriaca a každý deň sa modlila ruženec za svojho roztapašného syna.

Jedného dňa maliar vážne ochorel. V noci, keď ležal s vysokou horúčkou, mal videnie. Ocitol sa pred nebeským sudcom. Blížil sa k nemu huf démonov, ktorí nahlas vykrikovali jeho hriechy. V tej chvíli prišla aj jeho mama, ktorá syna začala zo všetkých síl obhajovať. Niektorí dobrosrdeční anjeli sa jej ponáhľali na pomoc, aby obrátili tohto zarytého hriešnika. Vyhlásili, že urobil aj čosi dobrého, a preto si aj on zaslúži milosrdenstvo.

„Nech rozhodne veľká váha života,“ vyhlásil sudca. „Na jednu misku položte dobré skutky a na tú druhú mužove hriechy. Miska, ktorá bude ťažšia, rozhodne o jeho odsúdení alebo spasení.“

Diabli jasali a mávali vidlami. Utekali priniesť velikánsku špinavú knihu, v ktorej bolo zapísané všetko zlo, ktoré maliar vo svojom živote napáchal. Miska váh začala klesať k zemi, lebo na druhú stranu anjeli položili len biedny lístok, ktorý bol ľahší ako pierko. Maliarovi sa už z neodvratného odsúdenia v očiach zračila hrôza.

Mama so slzami na tvári podišla k synovi a požiadala ho, aby s ňou prešiel k Matke milosrdenstva, ktorá sedela vedľa sudcu. Maliar, rozochvený strachom, chytil svoju matku za ruku a spolu si kľakli k nohám Panny Márie.

Božia Matka sa s nehou zahľadela na túto matku, ktorú dobre poznala, a prívetivo sa jej prihovorila: „Láska matky a jej modlitby žiaria ako nebeské hviezdy, vzácne a mocné majstrovské diela.“ S úsmevom vstala a zišla z trónu. Ľahkým krokom podišla k veľkej váhe a sadla si na tú misku váh, na ktorej bol iba lístok so súpisom maliarových dobrých skutkov. A hľa, váha sa naklonila na druhú stranu tak rýchlo, že kniha na náprotivnej miske privallila diablov. Tí preklínajúc vrátili do pekla.

Keď sa maliar zobudil, cítil, že jeho srdce je ako nové. Len čo mu horúčka ustúpila, ponáhľal sa do kostola a s plačom si kľakol pred obraz Panny Márie.

Po celý zvyšok svojho života maľoval krásne obrazy Božej Matky. Bola na nich nežná a usmievavá, presne taká, akú ju videl vo sne. A všetci, čo sa na ňu pozreli, zrazu pocítili túžbu urobiť niečo dobré.

Rozjímaj nad obrazom Panny Márie. V jej kráse objavíš krásu stvorenia, ako ich chcel Boh

Bruno Ferrero „O čom sníva jablko“

Zamyslenia

SPOLOČENSTVO LÁSKY

Jn 14,15 – 21

Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky - Duchu pravdy, ktorého svet nemôže prijať, lebo ho nevidí, ani nepozná. Vy

ho poznáte, veď ostáva u vás a bude vo vás. Nenechám vás ako siroty, prídem k vám. Ešte chvíľku a svet ma už neuvidí, ale vy ma uvidíte, lebo ja žijem a aj vy budete žiť. V ten deň spoznáte, že ja som v svojom Otcovi, vy vo mne a ja vo vás. Kto má moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje. A kto miluje mňa, toho bude milovať môj Otec; aj ja ho budem milovať a zjavím mu seba samého.

Uvažujme:

V tomto Božom slove ma oslovuje niekoľko dôležitých vecí. Ponajprv to, že Ježiš jasne rozlišuje ľudí sveta a svojich učeníkov. Deliacou skutočnosťou je Duch, ktorého svet nepozná a nemôže prijať. Učeníci ho však poznajú a on zostáva s nimi. Svet neuvidí Pána Ježiša, ale učeníci áno. Svet nepozná slovo a nemiluje Ježiša ani jeho Otca, učeníci ho poznajú a milujú ho.

Boli časy, keď sa hovorilo o prispôsobovaní sa svetu - treba ísť medzi svet, rozumieť mu. Áno, ale evanjeliové to bude iba vtedy, ak sa svetu nepripodobníme, ale ak budeme kvasom, soľou a svetlom. Ak prispôsobenie sa a porozumenie svetu znamená stratu kňazskej identity a stratu ducha evanjelia, potom je následok nie evanjelizácia sveta, ale sekularizácia Cirkvi a jej služobníkov. Svet nás nepotrebuje ako seberovných, ale ako Boží dar pre službu života.

Náš dôverný vzťah s Ježišom sa spája so zachovávaním jeho prikázani a jeho slova. „Kto má moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje“ (Jn 14, 21a). Dôverný vzťah lásky k Pánu Ježišovi nie je teda budovaný na citoch. Ježiš tiež hovorí, že zachovávaním jeho slova otvárame cestu pre Otca a jeho lásku, pre to, aby sme žili v jeho láske a aby sa nám zjavil. Na dôležitosť tejto skutočnosti upozorňuje tak, že sa o nej opäť vyjadruje, že zopakuje, čo povedal. Zachovávaním Ježišovho slova sa dostávame do srdca lásky troch Božích osôb, môžeme prebývať v tajomstve lásky Najsvätejšej Trojice. Je to niečo, čo prevyšuje naše chápanie. A Pán Ježiš to ešte umocňuje, keď povie: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídem k nemu a urobíme si uňho príbytok“ (Jn 14, 23). Zachovávaním Ježišovho slova sa stávame príbytkom Najsvätejšej Trojice. Úžasné, kam až siaha Božia láska k nám!

Povzbud'me sa:

Český spisovateľ a kňaz Dominik Pecka pred rokmi napísal: Svet nikdy neprijme Kristovho kňaza na svojej úrovni. Buď ho chce mať pod sebou, aby mohol ospravedlňovať svoj zlý život, alebo nad sebou, aby od neho čerpal povzbudenie.

Pýtajte sa:

V čom vnímam výzvu uvedeného Božieho slova a v čom výzvu súčasného sveta? Uvedomujem si, že súčasných ľudí mám milovať, avšak moja láska k nim nemôže byť prispôbovaním sa, ale zvestovaním evanjelia a živého Boha? Usilujem sa v modlitbe, pokore, láske a dôvere prijať toto poslanie? Nenechávam sa zlákať pochybnými predstavami vo vzťahu k súčasnému svetu? Neoslabuje dnešná doba moju kňazskú identitu? Budujem svoju lásku k Ježišovi úsilím zachovávať verne jeho slovo? Prežívam radosť zo zachovávaní jeho slova?

Konajme:

Prekontrolujem si svoj vzťah k dnešnému svetu. Pomodlím sa hymnus k Duchu Svätému a zotrvám v adorácii.

Modlime sa:

Dobry Ježišu, ďakujem ti za to, že nás nenecháš ako siroty. Ďakujem za dar tvojho Ducha i za tvoje slová o postoji k svetu. Ďakujem aj za tvoje prikázania a za radosť i lásku, ktorú môžem prežívať. Prosím, zjednoť ma so sebou tak, aby som sa mohol stávať tvojím darom pre tento svet.

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku